

участіе и въ двѣтъ голѣмы битки при Никополь и при Ангора. Слѣдъ косовската побѣда, Баязитъ, като вижда Българитѣ въ междуособія, раздѣля сичката си армія на двѣ, и едната половина испраща по море въ Влашко, а съ другата самъ си нахѣтва по сухо въ България, подъ предлогъ ужъ да помогне Шишману противъ брата му Страшиміра. И двамата братья, като видѣхъ сега прѣддѣлящата опасность, спрѣхъхъ неприятелскитѣ дѣйствія помежду си и ужъ направихъ едно премиряване но не и съюзъ противъ неприятели, който слѣдов. лесно можѣше да нападне по-напредъ едного, че сетнѣ другогото до като ги и досушь разби, какъто ще видимъ по на долу.

Тукъ Баязитъ начвѣ отъ уйка си Шишмана, когото и за скоро време изгони отъ Търново (1390): слѣдъ 9 мѣсечна тѣжка обсада, той призе града съ нападеніе (юрюшь) откъмъ страната която, по български и сега са зове *Царевиць* (вм. ц-вичь), а по турски: *Хисаръ*. И тамъ на мѣсто срутаната въ боя черкова Св. Петка, побѣдителятъ за споменъ въздига една мечеть, който и днесъ ѣще сѣществува ⁽²⁴⁾.

Отъ Търново Илджѣмъ Баязидъ потегли за въ Влашко да са присѣдини на войската, която бѣше понапредъ испратилъ тамъ и вече бѣше са ударила съ Мирча войвода ⁽²⁵⁾. Близо до Букурещъ, при

(24) Споредъ датата, която ный послѣднѣ открыхмы въ една надпись арабска [надъ главния входъ на тѣзи джаміа — *тисса вжсаяссинъ осямайни мѣ* (839) отъ Егира, което са пада 1435 отъ Христа, види са, че той по-късно былъ въздигнатъ, и не отъ Баязита, но отъ нѣкого си *Гаази Ферузъ бея*; туй име также са намѣрва въ сѣщата надпись.

(25) Инакъ нареченъ Димитрій, родомъ българинъ изъ Видинъ.